

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ Ο «ΣΤΑΥΡΟΠΗΓΙΑΚΟΣ»

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗΣ ΚΑΙ ΣΤΑΥΡΟΠΗΓΙΑΚΗΣ

ΜΟΝΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΙΚΟΣΙΦΟΙΝΙΣΣΗΣ ΠΑΓΓΑΙΟΥ

- Τιμητική ιστορική πατριαρχική γραφή του Κωνσταντινουπόλεως και Αρχιεπίσκοπος των Εκκλησιαστικών Πατριαρχικών Επαρχιών των Νέων Χωρών Βαρθολομαίου Α΄ στην του Πρωτοθρόνου Οικουμενικού Πατριαρχείου Επετηρίδα (Ημερολόγιο) του σωτηρίου έτους 2018, επί τη πανευφροσύνω επετείω της συμπλήρωσεως 1500 ετών από της θαυμαστής ιδρύσεως της Ιεράς Πατριαρχικής και Σταυροπηγιακής Μονής της Υπεραγίας Θεοτόκου της Αχειροποιήτου του Παγγαίου, της επονομαζομένης Εικοσιφοινίσσης.

Ως ακατάλυτος και υπερβατικός του κτιστού χωροχρόνου ομφάλιος ζωτικός λώρος λογίζεται και τω όντι είναι η ιστορική, εκκλησιαστική, κανονική και πνευματική σύζευξη του Πρωτοθρόνου και Πρωτεύθυνου των Πανορθόδοξων Οικουμενικού Πατριαρχείου μετά των ιερωτάτων στο διάβα των αιώνων και μέχρι τούδε σεβασμάτων αυτού, ήτοι των Ιερών Πατριαρχικών και Σταυροπηγιακών Μονών στις Πατριαρχικές Εκκλησιαστικές Επαρχίες των Νέων Χωρών (Ηπείρου, Μακεδονίας, Θράκης, Νήσων του Αρχιπελάγους) και αλλαχού της ελλαδικής γης αλλά και απάσης της υφηλίου, οι οποίες αποτελούν κανονικό έδαφος της εκκλησιαστικής δικαιοδοσίας της πολυμαρτυρικώς καθηγιασμένης Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας και του εκάστοτε Πρωτοκαθηγουμένου αυτής Οικουμενικού Πατριάρχου ούτινος και μόνον αυτού το πάνσεπτο όνομα κανονικώς και εκκλησιαστικώς μνημονεύεται "εν απάσαις ταις θείαις λειτουργίαις, ιεραίς ακολουθίαις και λοιπαίς ιεροπραξίαις" ως του όντως μόνου και ενός Δεσπότη και Προστάτου αυτών ανά τους αιώνες και έως εσχάτων και τερμάτων αιώνος.

Ο Πρωτόθρονος και Πρωτεύθυνος Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος ως ο "Πάνυ ακατάβλητος και υπέρμαχος και αμύντωρ των προαιωνίων δικαίων" του πανσέπτου, Πρωτοϊσταμένου και Προκαθημένου των Πανορθόδοξων Οικουμενικού Θρόνου, "ουδέ κατ' ελάχιστον" απομακρυνόμενος από της ιεράς αυτής αποστολής και βαρυτίμου ευθύνης του, ήχθη στην θεόπνευστη και θεοκίνητη απόφαση ώστε η του Οικουμενικού Πατριαρχείου Επετηρίδα (Ημερολόγιο) για το σωτήριο έτος 2018 να υπομνηματίζει επετειακώς ένα μέγιστο και θαυμαστό ιστορικό εκκλησιαστικό και πνευματικό γεγονός, το οποίο συνδέεται άμεσα και άρρηκτα με την ευλογημένη και πολυμαρτυρικώς αιματόβρεχτη πατριαρχική, αγιοτόκο και αγιοτρόφο, ελληνική Μακεδονική γη. Έτσι, ως αναγράφεται στην πατριαρχική ημερολογιακή έκδοση, η οποία ένεκα επετειακής τιμής προλογίζεται υπό του Οικουμενικού Πατριάρχου Βαρθολομαίου, «*Η παρούσα επετηρίς του σωτηρίου έτους 2018 αφιερούται εις την κοσμούσαν την Μακεδονικήν γην αρχαίαν και ιστορικήν Ιεράν Πατριαρχικήν και Σταυροπηγιακήν Μονήν της Υπεραγίας Θεοτόκου της Αχειροποιήτου του Παγγαίου, της επονομαζομένης Εικοσιφοινίσσης, επί τη συμπλήρωσει εφέτος 1500η επετείω από της κατά θαυμαστόν τρόπον ιδρύσεως αυτής*».

Ως ιστάμενος αμεταθέτως «*επί το πάθος το χρεωστικόν*», όπως άλλοτε θεοπνεύστως έγραφε ο μυσταγωγικός κάλαμος του τηλαυγεστάτου Φαναρίου και της αιιθαλούς πολιτικής

Ρωμηοσύνης, αιδίμιος Μητροπολίτης Πέργης Ευάγγελος (+2018), ο Αρχιδιάκονος και Πρωτοδιάκονος στην ευθύνη της Πανορθοδόξου Ενότητας Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος, αναλογιζόμενος το από της αδεκάστου και απροσωπολήπτου ιστορίας αιώνων και ιεράς ανοθεύτου ορθοδόξου παραδοσεως και εν Χριστώ βιοτής βαρύτιμο σταυρικό φορτίο *«του ηγείσθαι της Ορθοδοξίας»*, πάνυ εξομολογούμενος το *«πρωτεύθυνον της πανορθοδόξου Οικουμενικής διακονίας»* του, γράφει: *«ιδιαιτέραν αισθανόμεθα την χαράν, προλογίζοντες και κατά το έτος τούτο, την εικοστήν έκτην έκδοσιν της Επετηρίδος (Ημερολόγιο) του Οικουμενικού Πατριαρχείου, την πρωτοβουλίαν της εκδόσεως της οποίας ανελάβομεν από της εκλογής και αναρρήσεως ημών επί τον Αγιώτατον Αποστολικόν και Πατριαρχικόν Οικουμενικόν Θρόνον, από των βαθμίδων και της επάλξεως του οποίου καταβάλλομεν πάσαν την της ψυχής, της καρδιάς, του νοός και της σκέψεως ημών ικμάδα ίνα ανταποκριθώμεν εις τας πολλαπλās ευθύνας παραφυλακής και διαφυλάξεως ανεπιβουλεύτου της Θεόθεν διά των Αποστόλων του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού αποκαλυφθείσης και διαδοθείσης πίστεως, εν συνεχεία δε της δι' αποφάσεως Οικουμενικών Συνόδων κληροδοτηθείσης αυτώ και καταχυρωθείσης Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου θέσεως αυτού του ηγείσθαι της Ορθοδοξίας· του μεριμνάν διά την ευστάθειαν και κατά Θεόν διακονίαν των κατά τόπους Ορθοδόξων τοπικών Εκκλησιών, συμφώνως προς τα προβλεπόμενα υπό των θείων και ιερών κανόνων· του διακονείν την ειρήνην του σύμπαντος κόσμου και την σωτηρίαν των ορθοδόξων ψυχών»*.

Επειδή δε ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος ενσαρκώνει και υποστασιοποιεί ως επόμενος τοις αιιδίμοις προκατόχοις αυτού, τα προαιώνια και απαραγράπτως αδιαπραγμάτευτα και ουδέ κατ' ελάχιστον απαραμείωτα κανονικά - εκκλησιαστικά δίκαια και προνόμια του Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου Αποστολικού, Πατριαρχικού και Οικουμενικού Θρόνου, εν οίς και τα επί των Ιερών Πατριαρχικών και Σταυροπηγιακών Μονών αυτού όπου γης και απανταχού της Οικουμενικής, δύναται τω όντι προσφυώς να χαρακτηριστεί ως ο *«πάνυ Υπέρμαχος»* των δικαίων του Πρώτου Θρόνου της Ορθοδοξίας και συνακολούθως ως *«Βαρθολομαίος ο Σταυροπηγιακός»*, όπως *«ιδίαις χερσί»* γράφει: *«κατά την διακονίαν ημών ταύτην, ιδιαιτέτως επεδόθημεν εις την προάσπισιν των κανονικών δικαίων του Οικουμενικού Πατριαρχείου εν πάση τη δικαιοδοσία αυτού, μεταξύ των οποίων και του καθεστώτος των Πατριαρχικών και Σταυροπηγιακών Μονών, της θέσεως και των προνομίων αυτών, εν αις και η εορτάζουσα την 1500ήν επέτειον από της ιδρύσεως αυτής και εις ην αφιερούται η μετά χείρας έκδοσις περίπυστος και ιστορική Ιερά Μονή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου Εικοσιφοινίσσης, κείμενη εντός των ορίων της Ιεράς Μητροπόλεως Δράμας, ιστορικής Επαρχίας του Οικουμενικού ημών Πατριαρχείου»*.

Στην επετειακή Πατριαρχική γραφή αρχικώς γίνεται μνεία στις αρχές του μοναχισμού περί του οποίου ο φιλομόναχος Προκαθήμενος των Πανορθοδόξων αναφέρει ότι: *«Αι αρχαί του μοναχισμού εν τη Ορθοδόξω ημών Εκκλησία ανάγονται, ως γνωστόν, εις τους πρώτους Χριστιανικούς αιώνας. Άνθρωποι ευγενείς και αφωσιωμένοι εις τον Θεόν, αφέντες τα τερπνά και ηδέα του κόσμου, επέλεξαν την μακαρίαν τοις ερημικοίς ζωήν, πήξαντες τας καλιάς αυτών «ως στρουθία μονάζοντα επί δώρατος» (πρβλ. Ψαλμ. 101,8). «Και ούτω λοιπόν γέγονε και εν τοις όρεσι μοναστήρια, και η έρημος επολίσθη μοναχών, εξελθόντων από των ιδίων και απογραψαμένων την εν τοις ουρανοίς πολιτείαν», ως δογματίζει ο Μέγας Αθανάσιος εν τω βίω του Μεγάλου Αντωνίου»*.

Η υπό του Οσίου Γερμανού θεία παρεμβολή ανίδρυση της Ιεράς Μονής Υπεραγίας Θεοτόκου της Αχειροποιήτου του Παγγαίου, της επονομαζομένης Εικοσιφοινίσσης,

καταγράφεται υπό του Οικουμενικού Πατριάρχου Βαρθολομαίου μετά πάσης ευλαβείας και πατρικής επιμελείας ως Δεσπότη και Προστάτου του εν τη Πατριαρχική Μακεδονική Ελληνική γη ιερωτάτου τούτου σεβάσματος της φιλοστόργου Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας, ως ακολούθως: «*Ἐν τῶν μονυδρίων τούτων, καὶ μάλιστα ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων, ὑπάρχει καὶ ἡ Ἱερά Μονή τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Ἀχειροποιήτου τοῦ Παγγαίου, ἡ ἐπονομαζομένη τῆς Εἰκοσιφοινίσεως. Κατὰ τὴν παράδοσιν, ὁ Ἐπίσκοπος Φιλίππων Σώζων, μαρτυρούμενος μεταξύ τῶν ἁγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων τῆς ἐν Χαλκιδόνη Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (451), ἀνήγειρε τὸ πρῶτον μικρὸν ναὸν πλησίον τῆς τοποθεσίας τῆς σημερινῆς Ἱεράς Μονῆς. Κτίτωρ αὐτῆς ὁμως ἀναφέρεται ὁ Ὅσιος Γερμανός, ὅστις, ἀσκητεύων ἐν τῇ Ἱερά Μονῇ τοῦ Τιμίου Προδρόμου παρὰ τῷ Ἰορδάνῃ, εἶδε «θεῖαν τινὰ ὄψιν» ἄγγελον Κυρίου, ὁ οποίος «ἀπαναστήναι μὲν αὐτὸν ἐκεῖθεν, πρὸς δὲ τὰ Ἐυρώπης ἀπελθεῖν μέρη διακελεύσεται, κακεῖ νεῶν ἐξ αὐτῶν κρηπίδων ἀνεγείραντα παρὰ τινι τῶν ἀνά τὴν Μακεδονίαν ὁρέων, ἀποτάζει τούτον τῇ Θεομήτορι» (Μητροπολίτου Δράμας Διονυσίου Κυράτσου, Βίος καὶ πολιτεία τοῦ Ὁσίου Γερμανοῦ, Δράμα 1980). Ὁ Ὅσιος Γερμανός, λαβὼν παρὰ τοῦ ἐμφανισθέντος αὐτῷ ἀγγέλου τὴν διαβεβαίωσιν περὶ τῆς θείας καθοδηγήσεως καὶ βοηθείας πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ Οἴκου τῆς Θεομήτορος ἐπὶ τῷ ὄρει τῷ πλησίον τῆς Χριστουπόλεως τῆς Μακεδονίας, ἀνεχώρησε πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ἐντολῆς «τῷ τοῦ Θεοῦ προστάγματι πειθαρχῶν».*

Ὄντως δὲ ὁ ἄγγελος ὑπέδειξεν αὐτῷ τόπον δυσάντηνον, τὸν ὀρισθέντα Θεόθεν διὰ τὴν ἀνέγερσιν τῆς Ἱεράς ταύτης Μονῆς τῆς Εἰκοσιφοινίσεως, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ ευλαβὴς Γερμανός ἤρξατο τὰς ἐργασίας, παρ' ὅτι ἐγνώριζεν ὅτι δὲν διέθετε οὔτε τὰς δυνάμεις οὔτε τὰ υλικά πρὸς τούτο μέσα. Κατὰ τὴν ἐκσκαφὴν ὁμως τοῦ σημείου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ θέσῃ τὰ θεμέλια τῆς Μονῆς, «οὐρά θεῖον ἐκτύπωμα σταυρικόν», ἀποτελοῦν θαυμαστήν ἐπιβεβαίωσιν ἐνισχυθείσαν καὶ διὰ τῆς ἐυρέσεως καὶ δευτέρου σταυροῦ, συμφώνως τῷ βίῳ αὐτοῦ, θαυματουργούντος καὶ θεραπεύοντος τὰς ἀσθενείας καὶ τὰ πάθη τῶν προστρέχόντων εἰς προσκύνησιν αὐτῶν.

Ὁ Ὅσιος Γερμανός, στηριζόμενος καὶ αἴρων τὸν σταυρὸν τοῦ Πατριαρχικοῦ Σταυροπηγίου τούτου, μετέτρεψε χάριτι θεία «τὴν ἐρημίαν» εἰς «πολιτείαν... πνευματικὴν, ... τὴν ἀβάτον», εἰς «βάσιμον πάσι τοῖς διψῶσι τὴν ἐαυτῶν σωτηρίαν», τὴν «ζήραν καὶ ἀνικμον πρῶην» εἰς «ποταμόν... πνευματικῶν διδαγμάτων» εἰς κατοικητήριον τερπνόν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἡ ὁποία διὰ τῆς ἀχειροποιήτου αὐτῆς εἰκόνας, τῆς θησαυριζομένης ἐν τῇ Ἱερά Μονῇ, θαυματουργεῖ καὶ παρέχει χάριν ζείδωρον εἰς πάντας τοὺς ἐν πίστει εἰς τὸ ἱερόν τούτο τέμενος αὐτῆς προστρέχοντας.

Ὄντως, ὁ Ὅσιος Γερμανός κατέστη ὁ πρῶτος κτίτωρ τῆς Ἱεράς Μονῆς, ἀναθείς ταύτην εἰς τὴν προστασίαν τῆς ἱεράς καὶ ἀχειροποιήτου θεομητορικῆς εἰκόνας, εἰς θαῦμα τῆς ὁποίας, κατὰ μαρτυρίαν τοῦ Πρωτοσύγκελλου τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Ξάνθης Χρυσάνθου (1780), οφείλεται ἡ ὀνομασία Εἰκοσιφοίνισσα, καθὼς ἡ εἰκὼν κατὰ διαστήματα ἀνέδιδεν ἐν φοινικούν, πορφυρούν, φως».

Ὁ ἀκατάλυτος ἱστορικός, πνευματικός καὶ κανονικός ὀμφάλιος λῶρος τῆς Ἱεράς Πατριαρχικῆς καὶ Σταυροπηγιακῆς Μονῆς Ὑπεραγίας τῆς Θεοτόκου Εἰκοσιφοινίσεως Παγγαίου μετὰ τῆς φιλοστόργου τροφῆς αὐτῆς Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας ἐνεδυναμώθη περισσότερο ὅταν κατὰ τὸν ΙΕ΄ αἰῶνα ἐγκατεβίωσε σὲ αὐτὴ ὁ αἰδίδιμος Οἰκουμενικός Πατριάρχης Διονύσιος Α΄.

Περί του γεγονότος αυτού ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος γράφει επισταμένως ότι: «αι παλαιότεραι αρχαιολογικά μαρτυρία περί της Ιεράς ταύτης Μονής χρονολογούνται περί τον Ι΄ αιώνα, αι δε γραφαί προέρχονται από των αρχών της εκεί εγκαταβιώσεως του Οικουμενικού Πατριάρχου Διονυσίου Α΄, τόσον μεταξύ των δύο πατριαρχιών αυτού (1467-1471 και 1488-1490), όσον και μετά την οριστική παραίτησιν αυτού από του Οικουμενικού Θρόνου, δωρησαμένου εις την βιβλιοθήκην της Ιεράς Μονής χειρογράφου, κώδικας και παροτρύναντος τους εγκαταβιούντας εν αυτή πολυπληθείς μοναχούς εις την αντιγραφήν νέων κωδικών, πλουτίσαντος τοιουτοτρόπως την βιβλιοθήκην και συμβαλόντος εις την πνευματικήν ανύψωσιν αυτών.

Η παρουσία του πρώην Οικουμενικού Πατριάρχου συσφίγγει έτι περαιτέρω τον σύνδεσμον της Ιεράς Μονής μετά της Μητρός Αγίας του Χριστού Μεγάλης Εκκλησίας της Κωνσταντινουπόλεως, η οποία διά Πατριαρχικών Σιγιλίων και Συνοδικών Γραμμάτων αναγνωρίζει τα δικαιώματα και την περιουσίαν αυτής ήδη από της εποχής του Οικουμενικού Πατριάρχου Συμεών Α΄ του Τραπεζουντίου (1474). Η σχέσις αυτή μετά της Μητρός Εκκλησίας επιβεβαιούται και κατά τους επομένους αιώνας δι' ικανού αριθμού πατριαρχικών εγγράφων, απευθυνομένων προς την Ιεράν Μονήν και αφορώντων εις ποικίλα θέματα της λειτουργίας αυτής».

Πολύπλαγκτος και πολύστροφος υπήρξε ο ιστορικός βίος του ιερωτάτου και παλαιφάτου αυτού Πατριαρχικού Σταυροπηγίου της Μακεδονικής γης, το οποίο άλλοτε εβίωνε περιόδους δεινών δοκιμασιών και περιπετειών και άλλοτε κατέγραφε χρυσές σελίδες πνευματικής ακτινοβολίας και ανυψώσεως. Ο Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαίος αναφερόμενος στην ιστορική πορεία της υπό την κανονική δικαιοδοσία αυτού Ιεράς Πατριαρχικής και Σταυροπηγιακής Μονής καταγράφει ότι: «παρά την ολοκληρωτικήν καταστροφήν της Ιεράς Μονής κατά το έτος 1507 υπό αλλοφύλων, αυτή ανακάμπτει βοηθουμένη υπό των Ιερών Μονών του Αγίου Όρους και διέρχεται κατά τους επομένους αιώνας περίοδον μεγάλης ακμής και πνευματικής ακτινολοβίας εις την ευρύτεραν περιοχήν της Ανατολικής Μακεδονίας και Θράκης, ως διαπιστούται εκ των αφιερωματικών και βιβλιογραφικών σημειωμάτων των χειρογράφων κωδικών αυτής, των εγγράφων και των εκκλησιαστικών αντικειμένων των τεθησαυρισμένων εν αυτή, συμβάλλουσα διά της παρουσίας της εις την διατήρησιν και τόνωσιν της πίστεως και της αυτοσυνειδησίας των Χριστιανών κατοίκων της περιοχής.

Η άνθησις κατά τους συγκεκριμένους αιώνας αντικατοπτρίζεται και εις τας διαρκείς ανακαινίσεις της Μονής, την αντικατάστασιν του τέμπλου (1771-1802), την ανέγερσιν νέου καθολικού και την αγιογράφησιν αυτού (1837-1847). Δυστυχώς, μετά το δεύτερον ήμισυ του ΙΘ΄ αιώνος η Ιερά Μονή καταστρέφεται εν μέρει εκ πυρκαϊάς και ερημούται εξ αιτίας επιδημικής τινός νόσου. Αι συμφοραί αύται οδηγούν και εις οικονομικήν παρακμήν, εις την οποίαν έρχεται αρωγός ο Οικουμενικός Πατριάρχης Νεόφυτος Η΄ (1891-1894), πρώην μαθητής της Σχολής της Ιεράς Μονής».

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος ουδόλως παραλείπει και ιδιαιτέρα μνεία ποιεί διά της εμπειριστατωμένης και τεκμηριωμένης επετειακής γραφής αυτού στα όσα πλείστα πάνδεινα υπέστη η παλαιφατος και περίπτυστος Ιερά Πατριαρχική και Σταυροπηγιακή Μονή Υπεραγίας Θεοτόκου Εικοσιφοινίσσης υπό των εθνοφυλετιστών (εθνικιστών) Βουλγάρων κατακτητών κατά τη διάρκεια του Α΄ και Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, όταν ο Βουλγαρικός στρατός εν πολλοίς απεγύμνωσε ως «κοινός κλέφτης» την

ειρηνμένη Ιερά Πατριαρχική Μονή, καθώς και άλλες Ιερές Πατριαρχικές και Σταυροπηγιακές Μονές της Μακεδονίας και Θράκης (π.χ. την Ιερά Πατριαρχική και Σταυροπηγιακή Μονή Τιμίου Προδρόμου Σερρών) από τις δεκάδες πολύτιμα ιερά εκκλησιαστικά κειμήλια και τιμαλφή αυτών, τα οποία έκτοτε παρανόμως φυλάσσονται στο βουλγαρικό κράτος, τη αντικανονική και αντεκκλησιαστική προκλητική επευλογία και ανοχή της θυγατρός εν Βουλγαρία Ορθοδόξου Εκκλησίας.

Περί πάντων τούτων, στην μετ' αληθείας γραφείσα, άνευ φόβου και πάθους, πατριαρχική γραφή, καταγράφονται τα κάτωθι: *«Την δυσχερή κατάστασιν, εις την οποίαν είχε προέλθει η Μονή, επιτείνει η εισβολή του βουλγαρικού στρατού κατά το έτος 1917. Παρά την θαυμαστήν σωτηρίαν της αχειροποιήτου εικόνας της Υπεραγίας Θεοτόκου, η οποία απέκρουσε τους στρατιώτας, εισελθόντας εις το Καθολικόν διά να την αφαιρέσουν, ρίψασα μάλιστα ένα εξ αυτών νεκρόν εις το δάπεδον, οι λοιποί δεν edίστασαν να αφαιρέσουν όλον τον πλούτον της Ιεράς Μονής, χειρογράφους Κώδικας, εκκλησιαστικά σκεύη και κειμήλια και να μεταφέρουν ταύτα εις Βουλγαρίαν, μεταξύ των οποίων και τον ευρισκόμενον σήμερα εις το καθολικόν της Ιεράς Μονής Αγίου Ιωάννου της Ρίλας Αρχιερατικόν Θρόνον... παρόμοιον καταστροφήν υφίσταται η Μονή και κατά τον Β' Παγκόσμιον Πόλεμον, ότε και πάλιν οι Βούλγαροι εισέβαλον εις αυτήν, εσφαγίασαν τους μοναχούς και επυρπόλησαν αυτήν, δεν εύρον όμως ευτυχώς την θαυματουργόν εικόνα της Υπεραγίας Θεοτόκου, την οποίαν είχαν προλάβει να διαφυλάξουν οι ευσεβείς κάτοικοι της πλησιοχώρου Νικήσιανης».*

Όταν κατά το έτος 2015 ο Παναγιώτατος Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος επραγματοποίησε επίσημη εκκλησιαστική επίσκεψη στην θυγατέρα εν Βουλγαρία Ορθόδοξη Εκκλησία άνευ ασαφούς διπλωματικής γλώσσης, λεκτικών περιστροφών, φόβους ή δειλίας, συστολής ή ραγιαδισμού, έθεσε ευθέως και ανδροπρεπώς τόσο προς την πολιτική όσο και προς την εκκλησιαστική ηγεσία της Βουλγαρίας, το φλέγον και ακανθώδες ζήτημα της επιστροφής των παρανόμως αφαιρεθέντων ή μάλλον κλαπέντων πολυτίμων ιστορικών εκκλησιαστικών ιερών κειμηλίων και τιμαλφών της Ιεράς Πατριαρχικής και Σταυροπηγιακής Μονής Παγγαίου και άλλων τινών Μονών της Ελληνικής Μακεδονικής και Θρακικής γης (π.χ. της Ιεράς Πατριαρχικής και Σταυροπηγιακής Μονής Τιμίου Προδρόμου Σερρών), επειδή ακριβώς οι εν Βορείω Ελλάδι Ιερές Πατριαρχικές Μητροπόλεις και Ιερές Πατριαρχικές και Σταυροπηγιακές Μονές αποτελούν τους μόνους και αδιαμφισβήτητους, νομικώς και ιστορικώς, φυσικούς ιδιοκτήτες τους, λέγοντας χαρακτηριστικά: *«εμείς ιδιαίτερα προσευχόμεσθε για την επιστροφή των ιερών κειμηλίων της Ιεράς Μονής της Παναγίας της Εικοσιφοίνισσας στο Όρος Παγγαίο και της Ιεράς Μονής του Τιμίου Προδρόμου στις Σέρρες καθώς και άλλοι ιεροί χώροι, που έπεσαν θύματα ληστείας και είναι ασφαλώς αμαρτία ενώπιον του Θεού και των ανθρώπων».*

Η ανάγνωση της ως άνω σαφούς, ρητής και άνευ αστερίσκων και παραπομπών ανυποκρίτου και γενναιόφρονος δηλώσεως και απαιτήσεως του Οικουμενικού Πατριάρχου Βαρθολομαίου ως Δεσπότη και Προστάτου των Ιερών όπου γης και απανταχού Πατριαρχικών Σταυροπηγίων της Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας, ιδιαζόντως δε των ευρισκομένων στις Πατριαρχικές Ιερές Μητροπόλεις των Νέων Χωρών, επαληθεύει στον απολύτως απόλυτο βαθμό τον θεοπνεύστως διατυπωθέντα πλέον σαφή, ακριβή και περιεκτικό ορισμό, ο οποίος είναι καταγεγραμμένος στον Νομικόν Βιβλίον «Επαναγωγή» Βασιλείου Μακεδόνας και Λέοντος Σοφού, όπου αναγιγνώσκουμε: *«Τί εστί Πατριάρχης; Ο Πατριάρχης εστί εικόν ζώσα Χριστού και έμψυχος, δι' έργων και λόγων χαρακτηρίζουσα την αλήθειαν. Τέλος αυτώ,*

οι των καταπεπιστευμένων ψυχών της εκδίκησεως των δογμάτων λαλείν ενώπιον Βασιλέως και ουκ αισχύνεσθαι».

Ναι! Ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος ελάλησε «ενώπιον Βασιλέως», ήτοι ενώπιον της πολιτικής ηγεσίας της Βουλγαρίας, προβάλλοντας και υπερασπιζόμενος το δίκαιο και την αλήθεια για τα αυτονόητα, ότι δηλαδή τα ιερώτατα ιστορικά εκκλησιαστικά κειμήλια και τιμαλφή της Ιεράς Πατριαρχικής και Σταυροπηγιακής Μονής Υπεραγίας Θεοτόκου της Εικοσιφοινίσσης Παγγαίου και των λοιπών Ιερών Πατριαρχικών και Σταυροπηγιακών εν Μακεδονία και Θράκη Μονών θα πρέπει να επιστραφούν πάραυτα στους φυσικούς ιδιοκτήτες τους και στον ιστορικά και λειτουργικά φυσικό χώρο τους, ο οποίος είναι μόνον οι ειρημένες Ιερές Μονές των Πατριαρχικών Ιερών Μητροπόλεων των Νέων Χωρών.

Η γενναιόφρων και ασυμβίβαστη πρωθιεραρχική στάση του Οικουμενικού Πατριάρχου ως Δεσπότη και Προστάτου των Ιερωτάτων Πατριαρχικών Σταυροπηγίων καθίσταται πρόξενος μιάς αναποδράστου και αναποφεύκτου μνημονιακής αναγωγής - τοις έχουσι μνήμην - ενός στιγμιαίου και καταγεγραμμένου ιστορικού γεγονότος, το οποίο έχει ως εξής: Όταν ο Παναγιώτατος Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος ευρέθη κατά τον Σεπτέμβριο του 2014 στις πατριαρχικές εκκλησιαστικές επαρχίες του Οικουμενικού Θρόνου εν Θράκη, προέβη σε βαρυσήμαντη δήλωση ιστορικής αληθείας σφραγίζοντας εφάπαξ τα απύλωτα στόματα ενίων αγνωμόνων και ανιστορήτων αντιπατριαρχικών και φαναριομάχων ελλαδιτών, οι οποίοι από καιρού εις καιρόν αποπειράονται να θέσουν εν αμφιβόλω - ματαίως και ανεπιτυχώς - τα απαράγραπτα και αδιαπραγματεύτως απαραμείωτα κανονικά δίκαια της πολυμαρτυρικής καθηγιασμένης Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας στις εκκλησιαστικές επαρχίες αυτής εν Μακεδονία και Θράκη.

Ο Πατριάρχης του Γένους ως η απολύτως μόνη κανονική εκκλησιαστική, πνευματική και διοικητική κεφαλή των πατριαρχικών εκκλησιαστικών επαρχιών των λεγομένων Νέων Χωρών edήλωσε τα αυτονόητα προς τους εγγύς και μακράν φέροντες επιτηδείως το προσωπίο των ψευδαδέλφων, λέγων:

«Μας ερώτησε κάποιος, κατά τρόπον προκλητικόν, προ τινών ετών: Παναγιώτατε, έχετε την Διασπορά. Διατί θέλετε και τας Νέας Χώρας; Και απηνητήσαμεν αμέσως και ευθέως: Διότι μας ανήκουν. Ανήκουν εις την Μητέρα σας μαρτυρικήν Εκκλησίαν, η οποία έδωσε το αίμα της δι' αυτάς, διά να μείνουν επαρχίαι ελληνικαί· τας προστάτευσεν κατά τον Μακεδονικόν Αγώνα και πάντοτε, διαχρονικώς. Αποτελούν αναπόσπαστον τμήμα της πνευματικής και κανονικής δικαιοδοσίας της Εκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως. Η σχέσις μας δεν είναι ποσώς εθιμοτυπική, είναι πολλώ μάλλον ευχαριστιακή, λειτουργική». Επί δε της ως άνω ηχηράς και αποστομωτικής ταύτης πατριαρχικής απαντήσεως, η οποία έχει διαχρονική ισχύ «erga omnes» (=έναντι πάντων), περιττεύει πας έτερος ημέτερος σχολιασμός.

Η επετειακή τιμητική γραφή του Οικουμενικού Πατριάρχου Βαρθολομαίου διά της οποίας προλογίζεται η του έτους 2018 Επετηρίς του Οικουμενικού Πατριαρχείου και αποτελεί τω όντι ιστορική γραφή επί τη συμπληρώσει 1500 ετών από της ιδρύσεως της Ιεράς Πατριαρχικής και Σταυροπηγιακής Μονής Υπεραγίας Θεοτόκου της Εικοσιφορνίσσης Παγγαίου, καταγράφεται «πατριαρχική χειρί» η πνευματική πανευφρόσυτος χαρά της φιλοστόργου τροφού Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας, διότι: *«Χάριτι όμως θεία και ευλογία της εφόρου και προστάτιδος αυτής*

Υπεραγίας Θεοτόκου και της θαυματουργού και αχειροποιήτου αυτής εικόνας, η παλαίφατος αυτή και ιστορική Μονή ανεκαινίσθη και πάλιν κατά το έτος 1967 δι' ατρύτων προσπαθειών της νέας Ιεράς Αδελφότητος και της αμερίστου συμπαραστάσεως του αιμνήστου Μητροπολίτου Δράμας κυρού Διονυσίου και τους ευσεβούς κλήρου και λαού της Ιεράς Μητροπόλεως και των ευλαβών προσκυνητών, μετατραπείσα συγχρόνως εξ ανδρώας εις γυναικείον ώστε να δύναται αυτή μεν χαίρουσα να εορτάζη κατά το τρέχον έτος την συμπλήρωσιν 1500 ετών από της συστάσεώς της, η δε Αγία του Χριστού Μεγάλη Εκκλησία να σεμνύνηται διά την Ιεράν ταύτην Πατριαρχικήν και Σταυροπηγιακήν Μονήν, την ανατεθειμένην εις την κραταιάν προστασίαν της Κυρίας Θεοτόκου και διά την προσφοράν αυτής εν τω παρελθόντι και εν τω παρόντι εις την Εκκλησίαν και εις το ευσεβές ημών Γένος».

Ως κατακλείδα ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος αποστέλλει πολλαπλά σαφή και αδιαμφισβήτητα εκκλησιαστικά μηνύματα τοις εγγύς και τοις μακράν, ημετέροις και αλλοτρίοις, κατά τα λοιπά ομοδόξοις, γράφων: *Δεόμεθα δε όπως η επέτειος αυτή, τιμωμένη και διά της Επετηρίδος του Οικουμενικού ημών Πατριαρχείου, αποτελέση ευκαιρίαν διά την αποκατάστασιν της γενομένης αδικίας και την επιστροφήν των προ εκατόν ετών αρπαγέντων ιερών κειμηλίων και χειρογράφων της Μονής εκ της ομοδόξου Βουλγαρίας. Προς την Αγιοτάτην Ορθόδοξον αυτής Εκκλησίαν και τον Προκαθήμενον αυτής, καθώς και προς την έντιμον Κυβέρνησιν της χώρας απευθύνομεν και αύθις ιδιαίτεραν παράκλησιν, όπως μιμηθώσι το αξιοζήλευτον παράδειγμα της εν Σικάγω Λουθηρανικής Σχολής και αποδώσωσιν εν καιρώ ειρήνης τα υπεξαιρεθέντα εν καιρώ πολέμου ιερά κειμήλια εις την δικαιούχον Ιεράν Μονήν.*

Εν τη προσδοκία ταύτη και τη διαβεβαιώσει ότι ο πανίερος Οικουμενικός Θρόνος ου παύσεται εις τον αιώνα διαφυλάσσων τα Πατριαρχικά και Σταυροπηγιακά κανονικά δικαιώματα της Ιεράς ταύτης Μονής και κληρουχίας αυτού, διεκδικών την επιστροφήν των υπεξαιρεθέντων κειμηλίων αυτής και περιθάλπων αυτήν ως αετός τα νοσσία αυτού, συγχαίρομεν εαυτούς και αλλήλους επί τη επετείω και ευλογούμεν πάντας τους εντευζομένους εις την μετά χείρας Επετηρίδα, την βίβλον της ενεστώσης πορείας και μαρτυρίας της Μητρος Εκκλησίας της Κωνσταντινουπόλεως, επικαλούμενοι επί πάντας την χάριν και το άπειρον Έλεος του Θεού, Ω «η σωτηρία και η δόξα και η δύναμις... ότι αληθινά και δίκαιαι αι κρίσεις αυτού» (Αποκ. 19, 1-2). Αμήν».

Υ.Γ.: Το παρόν κείμενο αφιερούται πάνν ευλαβώς στους αιδίδιμους Οικουμενικούς Πατριάρχες Κωνσταντίνο Ε' και Ιωακείμ Γ', καθώς και σε όλους τους Πατριαρχικούς Φαναριώτες Μητροπολίτες, οι οποίοι αγώσι και αίματι ηνάλωσαν εαυτούς υπέρ της Πατριαρχικής Ελληνικής Γης της Μακεδονίας και Θράκης.